

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Sva imena, likovi i ostali pojmovi specifični za ovu knjigu vlasništvo su Atlantyca Dreamfarm s.r.l., i Atlantyca S.p.A. poseduje ekskluzivnu licencu za njihovo korišćenje u originalu. Sve prevedene i/ili prilagođene verzije vlasništvo su kompanije Atlantyca S.p.A. Sva prava su zadržana.

Naziv originala:

Elisa Puricelli Guerra

MINERVA MINT: LA FORESTA DEGLI ALBERI PARLANTI

Original published by Edizioni Piemme S.p.A., Italy

Editorial project by Atlantyca Dreamfarm S.r.l., Italy

Text by Elisa Puricelli Guerra

Illustrations by Gabo Leon Bernstein

Copyright © 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8, 20123 Milan, Italy

foreignrights@atlantyca.it

www.atlantyca.com

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

Nijedan deo ove knjige ne sme se čuvati, umnožavati ili na bilo koji način distribuirati, bilo u elektronskom ili mehaničkom obliku, uključujući i foto-kopiranje, snimanje i sve ostale sisteme čuvanja i razmene podataka, bez prethodnog pisanog dopuštenja od strane vlasnika prava. Za sve informacije kontaktirati sa Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-86-10-01719-9

Eliza Puričeli Gvera

Minerva Mint

Šuma drveća koje govori

Ilustracije Gabo Leon Bernštajn

Prevela Ana Babović

 vulkančić

Beograd, 2016.

Pembrouz i okolina

1. VILA LUČERTOLA
2. KROULI HOL
3. KRIJUMČARSKI SVETIONIK
4. RIBLJA KRLJUŠT
5. POŠTA
6. BON TON
7. ORDINACIJA DOKTORA DŽERALDA
8. CRKVA

9. ŠKOLA
10. GILBERTOVA KUĆA
11. TORANJ SA SOVAMA
12. AGATINA KOLIBA
13. ZAMAK TINTADEL
14. KRČMA KOD USAMLJENOG PIRATA
15. STARA KUĆA UZDAHA
16. UDRUŽENJE RIBOLOVACA

Šta se događalo do sada...

Minerva Mint ima devet godina i stanuje u Vili Lucertola na vrhu Admiralovog grebena u Kornvolu, zajedno sa četrnaest snežnih sova, šest lisica i jazavcem po imenu Hugo. Sa njom je i gospođa Flops koja ju je kao novorođenče pronašla u putnoj torbi na stanici Viktorija u Londonu.

Minerva je odlučna u nameri da otkrije šta se desilo sa njenim roditeljima, međutim, to nije lako, zato što u torbi nije bilo mnogo tragova koji bi na to ukazali: jedan tom Opšte enciklopedije sa zagonetnim tekstom na prvoj strani, pismo adresirano na izvesnog Septimusa Hodža, kao i vlasnički list kuće u Kornvolu. Prošlo je već devet godina kako

pokušava da sama otkrije tajnu svog porekla, a sada konačno ima nekog ko može da joj pomogne: svoje nove prijatelje Ravija i Tomazinu.

I zaista, zajedno sa njima otkrila je da je potomak gusara M. Merivala i vračare, prelepe Altee. Oboje su bili članovi gusarske bande Morskih grabljivaca koja je pre tri stotine godina harala obalama Kornvola. Pošto ju je izdao njihov vođa, zli Crni Bart, pred smrt Altea je ukrala i sakrila čuveno blago koje su sakupili. Jedini trag ostavila je svojoj tek rođenoj kćerkici zajedno sa moćnom amajlijom: malom flautom, na čiji zvuk se pojavljuje stotine sova. Minerva i njeni prijatelji su je pronašli u Vili Lućertola, u kutijici sakrivenoj u zidu. Šta se zapravo dogodilo sa Alteinom kćerkom i najvećim blagom koje je ikada postojalo?

1 Pažnja, lubenice!

U mirnom seocetu Pembrouzu tek što je započeo novi, žarki letnji dan: sunčeva lopta presijavala se na površini vode, neznatno uzburkanoj blagim povetarcem. Na pučini se ljujuškao poneki čamac, a činilo se da su i sami ribari, otupeli od vrućine, bili više zainteresovani da se prepuste dremežu nego da bacaju mreže. Popločane uličice koje se krivudavo penju iz luke odisale su svežinom i senkama, a u omanjim vrtovima ispred kuća cvetali su ruže, jorgovan i žavornjak. Za otprilike nedelju dana od tada lokalno baštovansko udruženje organizuje takmičenje za trofej 'Zeleni palac', pa su svi stanovnici sela odjednom postali revnosni baštovani.

Poglavlje 1

Kroz otvorene prozore dopirao je prijatan miris jaja, slanine i prepečenog hleba. Bilo je to vreme ranog doručka i čitanja lokalnih novina, u kojima su stanovnici Pembrouza pronalazili vesti o kojima se kasnije raspredalo na gradskom trgu.

Gvendolina Bartolomju ustala je ranije nego obično. Brižljivo se obukla i počela da sređuje ulaz svoje prodavnice korseta i šeširića. Kada začu buku, uspravi se i nasmeši: Timoti Long je upravo izašao da pokupi novine sa ulaza u svoju krčmu.

„Dobar dan“, pozdravi ga, sva ozarena.

Mladić se trže i spusti pogled na svoj smeđi džemper, iznošen i umrljan sosom. Odlučio je da tog jutra isproba novi recept za pripremanje dagnji u sosu. „Ah, Gvendolina...“, reče, dok je novinama prekrivao ogromnu fleku. „Kakav divan dan“, promuca. „Ja... eto...“ U tom trenutku primeti da na nogama još uvek ima papuče i zaneme od zbuđenosti. Ali koliko bi tek Timoti bio zbunjen da je znao da ga neko uhodi...

„Pih, u ovom selu se ne događa ništa interesantno!“, požali se Tomazina. „Samo Gvendolina koja

Pažnja, lubenice!

nežno gleda Timotija. Kakva smrtna dosada!“

„Ma hajde, naravno da ne može da se kaže kako se u Pembrouzu nikada ništa ne događa!“, promrmlja Ravi.

„Pa ipak, ništa se ne događa *sada*“, zafrkta devojčica.

Ravi zaključio da je samo Tomazina u stanju da poželi neku avanturu a da nije ni doručkovala... Što se njega tiče, želeo je samo jednu lepu krišku prepečenog hleba sa marmeladom. Ali umesto toga, bio je red na njega da bude tu, da osmatra.

Deca su zauzela busiju iza niza sanduka punih lubenica, spremnih da budu natovarene na Bertov kombi, jer se on bavio prodajom voća i povrća u okolnim selima.

Minerva je pak bila sakrivena iza niskog zidića na suprotnoj strani ulice. Izvirivala joj je samo poneka riđa kovrdža, a s vremena na vreme promolile bi se i njene živahne i brižljive zelene oči.

„Preko glave mi je ovog smaranja!“, promrmlja Tomazina. „Špijuni smo na nekom baš važnom zadatku.“

Poglavlje 1

Ravi spusti pogled na beležnicu koju je držao na krilu: zapravo, nije zabeležio ništa što bi bilo vredno pažnje. „Onda bi trebalo da odemo da špijuniramo na nekom drugom mestu“, predloži. „Tamo gde se događaju interesantnije stvari.“

„Dobra ideja“, složi se Tomazina i rukom dade znak Minervi.

Devojčica odgovori pokazujući ka luci.

„Okej, pomerimo se odavde“, šapnu Tomazina Raviju. „Ali budi pažljiv da nas ne otkriju...“

Dečak slegnu ramenima, uvređen. Zašto Tomazina mora uvek da mu deli savete, kao da je najobičniji klinac? Trenutak kasnije izgubi ravnotežu: toliko dugo je klečao na kolenima, da su ga noge izdale čim je ustao.

Instinktivno se osloni na sanduk pred sobom, tako da se ovaj sruši i udari u onaj do njega i tako izazva strašan domino efekat. Lubenice se zakotrljaše niz strmu uličicu baš u trenutku kada je sa suprotne strane naišla grupica turista koji su se upravo iskrcali iz omanjeg autobusa. Međutim, ti stranci bili su previše zauzeti fotografisanjem dražesnih

Pažnja, lubenice!

kućica sa krovovima od slame da bi obratili pažnju na ono što se događa.

„O, ne!“, povika Minerva. U skoku pređe preko zidića, potrča za lubenicama i poče da maše rukama. „Pazite! Sklonite se!“

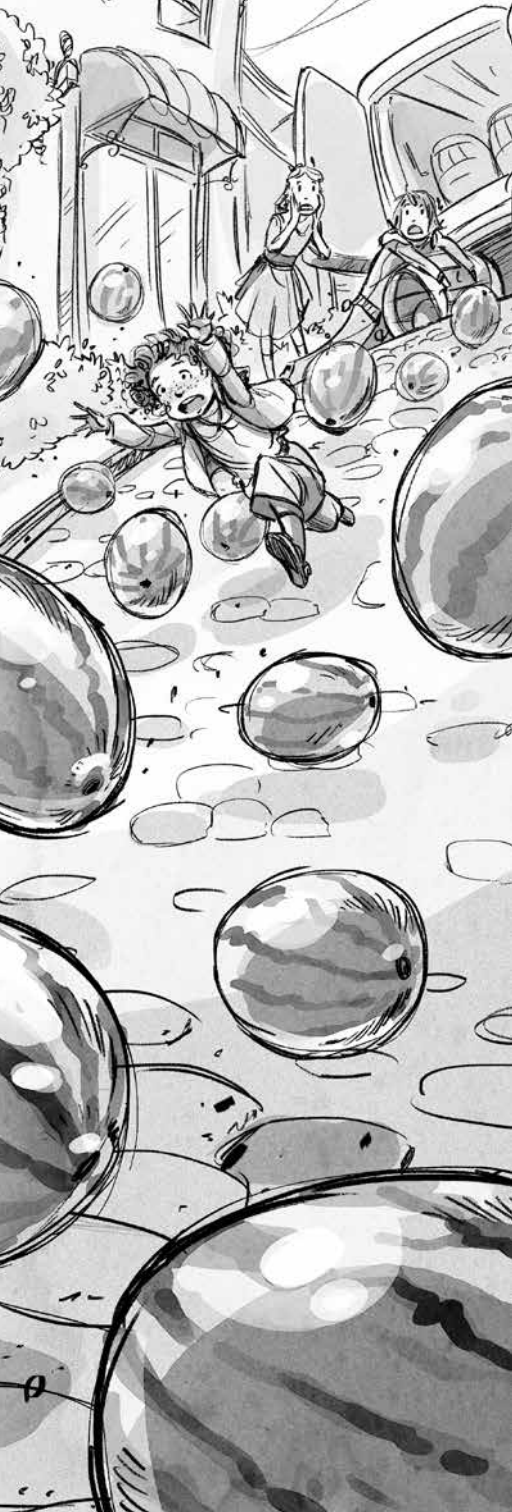
Krčmar se odjednom trže iz svoje učmalosti i pokretom pravog kavaljera uhvati Gvendolinu za podlakticu, da je spase od nadolazeće opasnosti.

„Timoti...“, uzdahnu ona i čvrsto ga zagrlila oko vrata, sva ushićena.

„Pazite, lubenice napadaju! Sklonite se!“, opet povika Minerva, pošto ih je pretrčala. „Sklanjanje se! Sklanjanje se!“

Svi njeni napori bili su uzaludni: turisti su joj okretali leđa, opčinjeni lepotom normanske crkvice, dok su u ušima imali slušalice putem kojih su slušali priču o istoriji ovog mesta. Minerva Mint je srećom bila neverovatno brza i skoro ih je sustigla. „Sklonite se! Stižu lubenice!“

Tomazina i Ravi su pokušavali da je prate. Devojčicini plavi čuperci lepršali su na tako privlačan način dok je elegantno trčala, a obrazi su joj

porumeneli od napora, što ju je činilo još lepšom. Barem je tako mislio Ravi, dok ju je krišom posmatrao sanjivim pogledom.

„Zašto uvek moraš da praviš probleme?“, prasnu Tomazina i prekidje čaroliju.

„Upravo si se žalila kako se nikada ništa ne dešava...“, uzvratila Ravi uvređeno.

„Opasnost! STIŽU LUBENICE!!!“, povikala Minerva iz sveg glasa.

Čuvši ovo, turisti se najzad okrenuše i u tom trenutku nastade haos.

Paznja, lubenice!

Međutim, Minerva je srećom bila nenadmašna i kada je trebalo rešiti najteže situacije.

„Ah, osećam se mnogo bolje!“, uzdahnu Ravi nekoliko sati kasnije, dok se na stomaku valjao po travi.

Ništa nije bilo tako dobro da se zaboravi užasno jutro kao lep piknik sa vrućim pogačicama i marmeladom od jagoda gospođe Flops, pogotovo kada se preskoči doručak.

Ravi, Minerva i Tomazina ležali su na livadi ispred Vile Lućertola, na vrhu Admiralovog grebena, na mestu koje se izdizalo iznad sela i mora. Četrnaest snežnih sova odletalo je sa krova i sletalo na krov vile, kao da su želele da čuju njihove razgovore ili, što je bilo verovatnije, kao da su ih privukli ostaci gozbe.

„Samo još koji trenutak i stvarno bih umro od gladi“, dodade dečak.

„Preteruješ, kao i obično!“, zafrkta Tomazina, brišući maramicom ruke ulepljene marmeladom. Zatim se obrati Minervi, čija su usta bila još uvek

Poglavlje 1

puna: „Ali, zaboga, kako su nevaspitani oni turisti! Nisu nam čak ni zahvalili što smo im spasli život.“

„Pa dobro, nismo im *baš* spasli život...“, prime-ti Ravi. „I istini za volju, za sve smo mi zapravo krivi.“

„Hteo si da kažeš, *ti* si kriv!“, pojasni Tomazina.

Minerva na brzinu strpa zalogaj u usta i umeša se da stavi tačku na njihovu ko zna koju po redu prepirku: „Važno je da se sve dobro završilo.“

U stvari, nakon što ih je njena vika upozorila, turisti su se u poslednjem trenutku sklonili iza ras-košnog žbuna gorskih ruža, a ni lubenice čak nisu bile uništene. Mada je njihovo vraćanje u sanduke bio prilično mučan posao.

„Ali ipak ćemo morati da izigravamo baštova-ne“, uzdahnu Ravi.

Zapravo, najveća lubenica se nažalost otkotrlja-la u vrt gospođice Horacije Hedok, stroge seoske bolničarke, i uništila njene omiljene zumbule. Mi-nerva, Ravi i Tomazina su ostatak prepodneva pro-veli u sađenju novih biljčica, a u znak izvinjenja obećali su joj da će svaki dan voditi brigu o njima.

Pažnja, lubenice!

„Baštovanstvo je jedna od najdosadnijih stvari na svetu!“, zafrkta Tomazina. „Izgubićemo mnogo vremena oko toga, umesto da tražimo Zmaja.“

Troje prijatelja su od pre neki dan počeli da drže na oku stanovnike Pembrouza kako bi otkrili ko je Družini snežnih sova napisao dve zlokobne poruke, potpisujući se kao *Zmaj*. Eto kako su se našli u onoj teškoj situaciji pre neki sat.

„Nismo ništa otkrili o njegovom identitetu“, požali se Tomazina. „S druge strane, on zna sve o nama... zna čak i to da smo na tragu blaga Morskih grabljivaca“, zafrkta. „Ako mene pitate, on čeka da mi pronađemo blago, pa da ga se onda dočepa!“

„Ali zašto ga ne potraži sam?“, upita Ravi, posmatrajući parče pogačice koje mu je izmaklo.

„Možda je i pokušao... ali nije uspeo da ga pronađe“, odgovori Tomazina. „Ali mi mu nećemo dozvoliti da ga odnese, zar ne, Minerva?“

„Naravno da nećemo!“, potvrdi njena prijateljica, a sjaj u njenim očima potvrđivao je da je tako.

„Ali kako da se odbranimo od njega kada čak ne znamo ni ko je“, primeti Ravi, dok je osećao

Poglavlje 1

kako ga podilazi jeza niz kičmu. U ovom vrelom i sunčanom danu Zmaj mu je izgledao poput tamnog oblaka, punog kiše i munja.

Troje prijatelja se zbunjeno pogledaše. Pembrouz je možda izgledao kao uspavano ribarsko selo, ali su njegovi stanovnici bili ponosni, gordi i nezavisni ljudi, otporni kao stene koje su oblikovali vetar i more. Njihovi preci bili su krijumčari, gusari, hajduci i razbojnici, stoga se ne treba čuditi što se među njihovim potomcima prikrio neko poput Zmaja, podjednako opasan.

„Moguće je da je reč i o nekome koga poznamo...“, Tomazina šapatom iznese pretpostavku.

Minerva skoči na noge. „Znate šta predlažem? Pošto ćemo sutra ujutru biti zauzeti oko vrta gospođice Hedok, hajde da smesta iskoristimo ostatak dana.“ Na njenom sitnom pegavom licu pojavi se lukav osmeh.

„Ura!“ Tomazina skoči na noge i ogrnu lepu laganu pamučnu haljinu koja joj je davala izgled ljupkog leptira. „Šta ćemo da radimo?“

Ravi oseti nekakvo štrecanje u stomaku: najlogičnije objašnjenje za to bilo je da je pojeo previše

Paznja, lubenice!

pogačica. Ali otkako se našao u Pembrouzu, naučio je da veruje u predskazanja i predznake.

„Ovaj dan je loše počeo...“, reče za sebe, dok je sledio svoje prijateljice prema kući, „i može samo da se završi loše... *za mene.*“

